

Arrest

nr. 93 668 van 14 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. KARABAYIR, die loco advocaat R. VANHOYLAND verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 13 juli 2011, verklaart er zich op 14 juli 2011 vluchteling.

1.2. Op 23 april 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 24 april 2012 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van de stad Mazar-e-Sharif uit het gelijknamige district, gelegen in de provincie Balkh afkomstig te zijn. U bent een Tadzjiek van etnische origine. U had in Mazar-e-Sharif een eigen werkplaats waar u vrachtwagens herstelde nabij Darwaza Jam Hori, daarnaast werkte u ook als zelfstandig taxichauffeur. Op 31 maart 2004 (12 hamal 1383) vroegen twee mannen in de buurt van een hotel bij Jam Hori om hen tot de stad Balkh te brengen. Op de weg naar Balkh is een controlepost waar soldaten de wagens controleren. Toen u de controlepost naderde toonde één van uw passagiers zijn pistool en handgranaten. Uw passagiers zeiden u dat u moest doorrijden, dat ze de handgranaten zouden doen ontploffen als u zou stoppen aan de controlepost. Ze schoten op de politie en gooiden handgranaten toen u de controlepost passeerde. In Qala Zain Abad bent u uit de wagen gesprongen en via Chaar Sang naar Isarak gegaan waar de dochter van uw tante woont. U bent niet meer naar huis gegaan. Uw vader werd ondervraagd over het incident en ongeveer 25 dagen tot een maand aangehouden door de politie. Hij werd mishandeld, de politie zei hem dat hij u moest vinden omdat u met de taliban samenwerkte. Na zijn vrijlating kwam de politie naar u thuis waar zij ook uw broer bedreigden. Uw familie is afscheid van u komen nemen in Isarak. Vijfendertig dagen na het incident heeft uw oom u naar Kaboel gebracht. Via Kaboel en Herat heeft u Afghanistan verlaten. Sinds uw vertrek wordt uw familie geïntimideerd door de families van de twee soldaten die bij het incident overleden zijn. Zij eisen van uw familie dat ze u zoeken. U heeft door Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk gereisd om op 13 juli 2011 in België aan te komen waar u een dag later een asielaanvraag heeft ingediend. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u zowel de overheid als de familie van de twee overleden soldaten vreest. Ter staving van uw asielrelaas legt u een Afghaans identiteitsdocument (taskara), een kieskaart en een document van de politie voor.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat uw verklaringen betreffende het incident aan de controlepost weinig overtuigen. Zo legde u weinig coherente verklaringen af over de instantie die de controlepost bemande en dus ook over de functie van de slachtoffers die vielen bij de aanslag waarbij u betrokken raakte. U stelde hierover aanvankelijk dat **soldaten** er de wagens controleerden (cgvs p.13). Wanneer u later de controlepost beschrijft stelt u echter dat het een gebouw met twee verdiepen was met **auto's van de politie en de agenten**. De **agenten** zelf stonden volgens u op de weg (cgvs p.14). Ook toen u werd gevraagd wie er precies schoot stelde u dat de **politie** op u schoot nadat uw passagiers eerst het vuur hadden geopend (cgvs p.14). Uit het politieattest dat u ter ondersteuning van uw verklaringen aanbrengt, blijkt dan weer dat **soldaten** aan het bewuste checkpoint controleerden en dat het ook **soldaten** waren die omkwamen bij het incident. Wanneer u tijdens het gehoor uitdrukkelijk wordt gevraagd welke dienst er aan de controlepost controles uitvoerde stelde u uitdrukkelijk dat dit **soldaten** waren en dat de politie in de stad werkt (cgvs p.16). Dat u in uw verklaringen betreffende het incident aan de controlepost de bewaking van de controlepost afwisselend aan politie en soldaten toeschrijft maakt dat aan uw verklaringen bijzonder weinig geloof kan worden gehecht. De verklaring die u in de vragenlijst van de Commissaris-generaal liet noteren ondermijnt de geloofwaardigheid van uw stellingen hieromtrent bijkomend aangezien u daarin uitdrukkelijk stelde dat uw passagiers op de **politieagenten** schoten (vragenlijst cg, punt 3.5).

Verder moet vastgesteld worden dat u betreffende de problemen van uw familie met de politie en met de families van de bij het incident overleden personen bijzonder vage verklaringen aflegt. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert of de politie nog op zoek is naar u antwoordt u aanvankelijk dat het duidelijk is dat ze op zoek zijn naar u. U vult aan dat het politiekantoor op 10 minuten van uw huis ligt en dat uw moeder u vertelde dat ze naar u op zoek waren. Wanneer de politie bij u thuis is geweest weet u echter niet (cgvs p.17). Gevraagd of de politie nog langs geweest is nadat u Afghanistan heeft verlaten antwoordt u dat u het niet gevraagd heeft en dat uw familie ook niets gezegd heeft (cgvs p.17-18). Wanneer het Commissariaat-generaal nogmaals informeert of de politie sinds uw vertrek uit Afghanistan, ongeveer zeven jaar geleden, nog actief naar u op zoek is of bij uw familie langs geweest is, antwoordt u dat u het niet weet (cgvs p.20). Ook wat betreft de problemen die u beweert te hebben met de families van de twee soldaten die bij het incident aan de controlepost gedood werden geeft u

weinig overtuigende verklaringen. Gevraagd hoe de families van die twee soldaten heten moet u het antwoord schuldig blijven. U vult nog aan dat één van hen Pasjoen is en afkomstig uit Balkh. Over de andere familie kunt u de Commissaris-generaal geen informatie geven (cgvs p.18). Dat u, die beweert bijna zeven jaar geleden Afghanistan te hebben moeten ontvluchten omdat u door de politie valselijk beschuldigd wordt actief te zijn bij de taliban en wiens familie problemen kent met de families van de bij het incident overleden personen, niet bij uw familie informeert of de politie nog naar u op zoek is en al evenmin op de hoogte is van de namen van de families van de slachtoffers, ondergraaft in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw problemen in Afghanistan. Temeer omdat u tijdens het gehoor aangaf dat u elke 10 tot 15 dagen met uw familie in Afghanistan telefoneert (cgvs p.5). Op basis van het voorgaande kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw vluchtmotieven.

Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn ongeloofwaardig zodat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uw taskara en uw kieskaart hebben geen betrekking op uw asielrelaas. Wat betreft het politiedocument dat u voorlegt moet vastgesteld worden dat dergelijk document uw asielrelaas slechts kan ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Inzake deze documenten moet overigens ook worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Deze bevindingen worden bovendien bevestigd door uw eigen verklaringen. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert of men een taskara normaal niet persoonlijk moet gaan afhalen beaamt u dat deze normaal persoonlijk opgehaald moet worden en dat u niet weet hoe uw broer uw taskara bekomen heeft (cgvs p.20).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Balkh, meer bepaald in het district Mazar-e Sharif, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Takhar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab)" dd. 21.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Balkh enkele districten worden vermeld waarin in toenemende mate veiligheidsincidenten plaatsvonden. De provinciehoofdstad en de centrale en noordelijke districten blijven betrekkelijk kalm en stevig onder controle van de overheid. Dit wordt bevestigd door een rapport van het Institute for War and Peace Reporting, dat stelt dat de situatie in de stad Mazar-i Sharif 'stabiel' is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van

verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Balkh een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Mazar-i-Sharif in de provincie Balkh, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel haalt verzoeker een schending aan van artikel 1 A(2) van het vluchtelingenverdrag, de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Verzoeker herhaalt de motieven uit de bestreden beslissing en betoogt dat hij de regio zeer goed kent en een gegronde vrees heeft voor de overheid aangezien hij gedurende acht jaar niet meer is teruggegaan. Hij beklemtoont dat het nu eens vermelden van politieagenten en dan weer soldaten hetzelfde is; er wordt immers geen strikte scheiding gemaakt tussen politieagenten en soldaten.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker herhaalt dat hij voor de aanwezigheid van de overheid in Mazar-i-Sharif is moeten vluchten terwijl de commissaris-generaal toetst aan de bedreigende aanwezigheid van de Taliban en gewelddaden door AGE's. Aangezien verzoeker individueel geïsoleerd wordt door de overheid wegens verdenking van samenspel met de Taliban loopt hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet. Hij herhaalt nogmaals dat hij op de vlucht is voor de regering en dat de toets dan dient te gebeuren aan de bedreiging van de overheid.

2.2. Verzoeker voert de schending van een reeks wetsbepalingen aan zonder uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt. Uit lezing van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoeker in wezen de hervorming van de bestreden beslissing vraagt, hij in hoofddorde als

vluchteling wenst erkend te worden, zo niet hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.3. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besloten heeft dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekers asielrelaas is gegrond op het feit dat hij als taxichauffeur passagiers vervoerde die in maart 2004 een controlepost onder vuur zouden genomen hebben. Bij dit incident zouden twee soldaten om het leven gekomen zijn.

Verzoeker legde vooreerst warrige en tegenstrijdige verklaringen af over de personen die de controlepost bemanden. Nu eens stelt hij dat het om politieagenten ging om vervolgens te verklaren dat het eerder soldaten waren. Verzoekers betoog dat er geen strikte scheiding was tussen agenten en soldaten overtuigt geenszins. De uiterlijke verschillen zoals uniformen en dergelijke zijn immers dermate opmerkelijk zodat moeilijk kan worden volgehouden dat het hier 'hetzelfde' is dezelfde instantie gaat. Dat verzoeker in zijn verklaringen betreffende het incident aan de controlepost de bewaking van de controlepost afwisselend aan politie en soldaten toeschrijft ondermijnt de geloofwaardigheid van het relaas.

Verzoeker legt bovendien bijzonder vage verklaringen af over de feiten die aanleiding gaven tot zijn vertrek uit Irak. Verzoeker kan niet in het minst verduidelijken wanneer de politie bij hem thuis is geweest en of deze nog langs geweest is na zijn vertrek uit Afghanistan, ondertussen meer dan zeven jaar geleden. Ook wat betreft de problemen die verzoeker beweert te hebben met de families van de twee soldaten die bij het incident aan de controlepost gedood werden kan verzoeker niet overtuigen. Verzoeker is niet op de hoogte van de namen van de families van de twee soldaten met wie zijn familie na zijn vertrek problemen zou hebben. Hij beperkt zich in zijn verklaringen tot het stellen dat één van hen Pashtun is en afkomstig uit Balkh. Over de andere familie kan verzoeker helemaal geen informatie geven. Deze vage verklaringen over kernaspecten van zijn asielrelaas klemmen des te meer nu verzoeker tijdens het gehoorverslag bij het Commissariaat-generaal aangaf dat hij elke 10 tot 15 dagen met zijn familie in Afghanistan telefoneert. Dat verzoeker, die beweert Afghanistan te hebben moeten ontvluchten omdat hij door de politie valselijk beschuldigd wordt actief te zijn bij de taliban en wiens familie problemen kent met de families van de bij het incident overleden personen, niet bij zijn familie informeert of de politie nog naar hem op zoek is en al evenmin op de hoogte is van de namen van de families van de slachtoffers in samenhang met zijn tegenstrijdige verklaringen over de instantie die de bewuste controlepost bemande, verhindert nog enig geloof te hechten aan verzoekers vluchtmotieven. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te vrezen in geval hij zou terugkeren naar Afghanistan.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vast dat verzoeker zich beroept op dezelfde feiten als deze van zijn asielaanvraag en dat hij verwijst naar de algemene voorwaarden voor het in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, is het duidelijk dat zoals voor iedere vorm van internationale bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Aan verzoeker kan, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) en b) van de voormelde wet van 15 december 1980 niet worden toegekend. Verzoeker brengt tenslotte geen elementen bij waaruit zou blijken dat de situatie in Mazar-i-Sharif in de provincie Balkh van die aard is dat er sprake kan zijn van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat er actueel voor burgers in het district Mazar-i-Sharif geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet aanwezig is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER